

faae dette forandret. Embedsmændene blive mere og mere betragtede, og idetmindste endel af dem, betragte sig ogsaa selv mere og mere som værlige overfor den øvrige Befolkning; de betragte sig ikke mere som saa høistaaende Væsnere som tidligere, og vi hørte, hvilken human Aand der — saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) skildrede os det — gaaer gjennem Embedsmændene i denne Retning, og det synes mig derfor, at det var paa høie Tid, at man ikke lod det være en saa hellig Ting at skrive en Klage over en Embedsmand, at det kun skulde kunne betroes en Embedsmand at skrive den.

Jeg kommer nu til § 7, og jeg nægter ikke, at jeg blev høilig overrasket ved, hvad Ministeren anførte derom. Jeg var naturligvis fuldstændig bekjendt med de Indvendinger, han gjorde imod den omtalte Lov, der blev vedtagen i Sessionen 1859—60, men som Ministeren tilraadede Hs. Majestæt ikke at under-skrive; men jeg troede ikke, at Ministeren vilde have udstrakt det, han dengang sagde, til det, der omtales i § 7, thi det gaaer dog ikke an at sige, at dette Forhold er Noget, der er Administrationen forbeholdt at afgjøre, efter som de nuværende Bestemmelser derom ere trufne ved Lov; de nu gjældende Bestemmelser desangaaende ere Lovbestemmelser, de indeholdes i en Forordning, hvor det siges: „Vi Frederik den Syvende, af Guds Naade Konge til Danmark osv. . . . Forordning for Danmark af 15de December 1820.“ Disse Bestemmelser ere ikke administrative, men de ere en virkelig Lov, og at saa den ærede Minister vil gjøre gjældende, at hvad der er bestemt her i en Lov, det ligger det til Administrationen at forhindre, at det bliver omgjort ved en anden Lov, det kan jeg ikke forstaae; jeg troer ikke, at det kan være den ærede Ministers Mening, at det ikke er Lovgivningen, men Administrationen, som har Myndighed til at gjøre Forandringer i en bestaaende Lov; jeg skal for mit Vedkommende bestemt hævde, at Lovgivningsmagten er den, som alene kan forandre bestaaende Love, og at ingen Administration har Myndighed eller Ret til i nogetsomhelst Punkt at gjøre Forandring i en saadan; jeg troer altsaa, at vi her ere paa Lovgivningens uomstødelige og ubestrid-

lige Gebeet, hvor der ikke kan være Tale om Administrationen ligeoverfor Lovgivningen. — Det er fremdeles blevet indvendt mod min § 7, at den bestemmer, at Ansøgeren eller Klageren skal medtage sin Ansøgning eller Klage fra Embedsmanden, naar den er forsynet med hans Erklæring, for selv at besørge den indsendt. Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Veszen) har meent, at dette var uheldigt, idet der, som han sagde, bestaaer en saadan Velvillie mellem Embedsmændene og Befolkningen, at de med stor Fornøielse indsende den for dem. Den ærede Minister har ogsaa gjort Indvendinger herimod, men hvad jeg her har foreslaaet, er slet ikke Andet, end hvad der er bestemt i Forordn. af 15de Decbr. 1820, og naar nogen Embedsmand nu gjør andre Undtagelser end de Undtagelsestilfælde, som § 8 i Forordn. af 1820 bestemmer, saa gjør han Noget, som er stridende mod en Lov, thi det staaer udtrykkelig i Loven, at han skal tilbagelevere Ansøgningen eller Klagen til Supplikanterne, som da selv besørge samme indsendt til vedkommende Kollegium eller Departement. Naar en Vyrighed altsaa hidtil har gjort noget Andet, saa har han gjort Noget, som strider mod Loven; men ialtsald kan hverken den ærede Minister eller nogen Anden komme og indvende mod mig, at jeg vil indføre noget Nyt, thi jeg er her bleven staaende ved, hvad der er bestemt i den nu bestaaende Forordning. Idet man har indvendt mod denne Bestemmelse, at Ansøgningen eller Klagen bliver at overlevere Ansøgeren eller Klageren, har man aldeles overseet det sidste Punktum i min § 7, thi dette afhjælper jo fuldstændig, hvad der er indvendt mod den, idet der nemlig staaer deri, at „Vyrigheden skal, hvor den finder Anledning dertil, enten paa Grund af Erklæringernes Indhold eller naar Sagen ogsaa er af Interesse for det Offentlige, kunne selv indsende Ansøgningen eller Klagen til dens Bestemmelstesked“. Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds anførte, at ved en Klage var den, hvorover der var klaget, meget interesseret i, at Klagen kom frem, for at den kunde blive belyst, men her vil den ærede Rigsdagsmand see, at jeg ogsaa anseer en Klage over en Embedsmand for at have Interesse for det Offent-